

„A legjobb gyerekkönyv, amit az idén olvastam. AZ IGAZI CSODA szerzőjének gyönyörű, vicces és szívszorító csodakönyve.”

★ – Meghan Cox Gurdon, *The Wall Street Journal* – ★

PÓNI

R. J. PALACIO

R. J. PALACIO

PÓNI

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Édesanyámnak

Természetünket nem lehet elbeszélni...

MARGOT LIVESEY: *Eva Moves the Furniture*
[Eva mozgatja a bútorokat]

*Isten veled, el kell mennem,
Egy időre most búcsúzom.
De bárhová megyek is, visszatérek,
Ezer mérföldön csak kacagok.*

*Ezer mérföld, én igaz szerelmem,
Ezer mérföld vagy tízezer tán,
De jöjjön vihar vagy világvége,
Ha nem térek többé vissza hozzád.*

*Gyere vissza, én igaz szerelmem,
Ne siess el, kérlek, maradj.
Ha volt barátom kerek e világon,
Te voltál a legigazabb.*

ISMERETLEN SZERZŐ: *Fare Thee Well*

[Isten veled]

EGY

**„Megszerezhetéséért elhagytam Itkahát,
márpedig se hazámat, se atyámat nem találhatom.”**

FRANÇOIS FÉNELON: *Telemakus bujdosásának története*, 1699¹

¹ Fordította: Hallerkői Haller László, Kassa, 1755. URL: https://books.google.hu/books?id=KTdSAAAAcAAJ&printsec=frontcover&hl=hu&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false (2024.02.15.)

A Boneville-i Hírmondó 1858. április 27-i számából:

Történt nemrégiben, hogy egy Boneville közelében élő tízéves kisfiú hazafelé tartott, amikor heves vihar támadt. A fiú egy nagy tölgyfa tövében keresett menedéket, amelybe pár pillanattal később belecsapott a villám. A fiú élettelenül a földre zuhant, ruhája pedig porrá égett. Ám a szerencse a gyermekre mosolygott: gyors észjárású apja, aki szemtanúja volt az eseménynek, egy kandallófűjtató segítségével újjáélesztette. A gyermek azóta ép és egészséges, de az eset különös nyomot hagyott rajta: a fa képe beleégett a hátába! Ez a „villámcsapás alkotta dagerrotípiá” egyike az elmúlt években dokumentáltaknak, igazi tudományos kuriózum.

1.

A VILLÁMMAL VALÓ ESETEM INSPIRÁLTA ARRÁ APÁT, hogy elmélyedjen a fotográfia tudományában: így kezdődött az egész.

Apa mindig is érdeklődött a fotográfia iránt, mivel Skóciából származott, ahol virágoznak az ilyesfajta művészetek. Miután letelepedett Ohióban, rövid ideig dagerrotípiával foglalkozott – itt sok a sós forrás (tele brómmal, amely a kidolgozási folyamat nélkülözhetetlen összetevője). A dagerrotípia azonban drága vállalkozás, így nagyon kevés hasznot hozott, és apának fel kellett hagynia vele. *Az embereknek nincs pénzük kényes szuvenírekre* – érvelt. Ezért lett csizmadia. *Csizmára azonban mindig van szükségük* – mondta. Apa specialitása a magas szárú Wellington csizma volt hasítatlan bőrből. Mindig készített egy titkos rekeszt a sarkába, ahová viselője belerejthette a dohányát vagy a zsebkését. A vásárlók nagyon szerették ezt a kis rekeszt, így elég jól kijöttünk a csizmákból. Apa a pajta melletti fészkerben dolgozott, és havonta egyszer elutazott Boneville-be egy szekér csizmával, amit Öszvér húzott – így hívták az öszvérünket.

De miután a villám ráfestette a tölgyfa képét a hátamra, apa ismét a fotográfia tudománya felé fordította a figyelmét. Úgy vélte, hogy a bőrömön lévő kép ugyanazon kémiai reakciók következményeként

jött létre, amelyek a fotográfiában is lejátszódnak. *Az emberi test* – mondta, miközben néztem, ahogy záptojás- és almaborszagú vegyszereket kevert – *ugyanolyan titokzatos anyagokkal van teli, és ugyanolyan fizikai törvényeknek van alávetve, mint minden más az univerzumban. Ha egy kép a fény hatására a testedre ég, ugyanúgy a papírra is ráéghet.* Ezért már nem a dagerrotípiák érdekelték, sokkal inkább a fotográfia egy új fajtája, amely során a papírt vas és só oldatába áztatják, és a napfény egy üvegnegatívról pozitív képet fest rá.

Apa gyorsan elsajátította az új tudományt – amely a *kollódiumos eljárás* nevet kapta –, és nagyra becsült művelőjévé vált e ritka művészeti formának, amelyet errefelé nem igazán ismertek az emberek. Merész, sok kísérletezést igénylő terület volt, és meghökkentően szép képeket eredményezett. Apa *vastípiái*, ahogy ő nevezte őket, nem voltak olyan pontosak, mint a dagerrotípiák, de finom árnyalatokat rajzoltak ki, ami a szénfestményekkel tette őket hasonlatossá. Saját receptúrát használt az érzékenyítőhöz, és itt jött a képhez a bróm. Szabadalmat is kért rá, mielőtt megnyitotta műtermét Boneville-ben, nem messze a bíróságtól. Szénfestményszerű papírportréi rövid időn belül népszerűvé váltak, mivel nemcsak végtelenül olcsóbbak voltak, mint a dagerrotípiák, de egyetlen negatívról újra és újra elő lehetett hívni őket. Még inkább növelte a vonzerejüket, hogy apa felár ellenében tojás és színes pigment keverékével megfestette őket, élethűvé téve a képeket, amelyek így rendkívül különleges látványt nyújtottak. A világ minden tájáról utaztak hozzá emberek, hogy elkészíttessék a portréjukat. Egy elegáns hölgy egészen Akronból érkezett. Én is segítettem apa műtermében: beállítottam a felüvilágítót, és letakarítottam a fókuszáló lemezeket. Néhányszor még azt is megengedte, hogy kifényesítsem az új, sárgaréz portrélencsét, amely nagy beruházás volt az üzletben, és finoman kellett bánni vele. Körülményeink

olyannyira megváltoztak, hogy apa már azt fontolgatta, eladja a csizmakészítő vállalkozását: azt mondta, sokkal jobban szereti *a vegyszerek illatát, mint az emberek lábszagát.*

Ekkoriban történt, hogy az életünket örökre megváltoztatta három lovas és egy fehér pofájú póni éjszakai látogatása.

2.

AZNAP ÉJJEL MITTENWOOL ÉBRESZTETT FEL mély álmomból.

– Silas, ébredj fel! Lovasok jönnek errefelé.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy azonnal talpra ugrottam ijedt hangja hallatán. Nem így történt. Csak motyogtam valamit, és átfordultam a másik oldalamra. Ekkor Mittenwool erősen meglökött, ami nem kis dolog tőle. A szellemek nem könnyen manővereznek az anyagi világban.

– Hagyj aludni! – válaszoltam mogorván.

Ekkor Argos vonyítani kezdett a földszinten, mint egy sziréna, apa pedig felhúzta a puskáját. Kinéztem az ágyam melletti apró ablakon, de tintafekete éjszaka volt, és semmit sem láttam.

– Hárman vannak – mondta Mittenwool, miközben kikémlelt a vállam felett az ablakon.

– Apa? – kiáltottam, és leugrottam a padlásról. Apa már készen állt, csizma a lábán, és az elülső ablakon kémlelt kifelé.

– Maradj ott, Silas! – figyelmeztetett.

– Meggyújtsam a lámpást?

– Nem. Láttad őket az ablakodból? Hányan vannak?

– Én nem láttam őket, de Mittenwool szerint hárman vannak.

– Fegyverrel a kezükben – tette hozzá Mittenwool.

– Fegyver van náluk – mondtam. – Mit akarnak, apa?

Nem válaszolt. Most már hallottuk a felénk közeledő patadobogást. Apa – kezében a puskával – résnyire nyitotta a bejárati ajtót. Felkapta a kabátját, és rám nézett.

– Ne gyere ki, Silas! Bármilyen történjék is – mondta szigorú hangon.

– Ha baj van, átrohansz Havelockhoz. Hátul, a mezőkön keresztül. Érted?

– Ugye nem mész ki?

– Keresd meg Argost! Ne engedd ki!

Megfogtam Argost.

– Ugye nem mész ki? – kérdeztem újra, ijedten.

Apa nem méltatott válasza, csak kinyitotta az ajtót, és kiment a verandára, puskáját a közeledő lovasokra szegezve. Apám bátor ember.

Magamhoz húztam Argost, majd odalopakodtam az ablakhoz, és kikukucskáltam. Láttam a közeledő férfiakat. Három lovas, ahogy Mittenwool mondta. Egyikük mögött egy negyedik ló baktatott, egy hatalmas fekete mén, mellette pedig a csontfehér pofájú póni.

A lovasok lelassítottak, ahogy közelebb értek a házhoz, mert észrevették apa puskáját. A három lovas vezetője, egy sárga köpenyes férfi, békés mozdulattal a magasba emelte a karját, amikor megállította a lovát.

– Hó – mondta apának, alig negyven lépésnyire a tornáctól. – Lehet a fegyvert, uram. Békével jöttem.

– Maguk tegyék le először! – felelte apa, továbbra is rájuk szegezve a puskát.

– Mi? – A férfi teátrálisan saját üres kezére nézett, majd balra és jobbra fordította a fejét, és úgy tett, mintha csak most venné észre társai kivont fegyvereit. – Tegyétek le, fiúk! Rossz benyomást

keltetek. – Visszafordult apa felé. – Elnézést kérek. Nem akarnak semmi rosszat. Csak a szokás hatalma.

– Kik maguk? – kérdezte apa.

– Maga Mac Boat?

Apa megrázta a fejét.

– Kik maguk? Az éjszaka kellős közepén így ránk rontani!

A sárga köpenyes férfi szemmel láthatóan a legkevésbé sem félt apa puskájától. Nem láttam jól a sötétben, de úgy ítélt meg, hogy kisebb, mint apa (ő az egyik legmagasabb ember Boneville-ben). És fiatalabb is. Keménykalapot viselt, mint az úriemberek szoktak, de amennyire láttam, nem az volt. Útonállóknak tűnt. Hegyes szakállú haramiának.

– Na, na, nem kell idegeskedni – mondta könnyed hangon. – A fiúkkal úgy terveztük, hogy napfelkeltekor érkezünk, de gyorsabban haladtunk, mint gondoltuk. Én Rufe Jones vagyok, ők pedig Seb és Eben Morton. Ne fáradjon azzal, hogy megpróbálja megkülönböztetni őket, lehetetlen.

Csak ekkor vettem észre, hogy a két köpcös férfi egymás pontos mása, és egyforma, széles pánttal ellátott keménykalapot viselnek, amelyet mélyen behúztak holdvilágképükbe.

– Egy érdekes ajánlattal keressük a főnökünk, Roscoe Ollershaw részéről. Biztos vagyok benne, hogy már hallott róla.

Apa nem válaszolt.

– Nos, Mr. Ollershaw ismeri magát, Mac Boat – folytatta Rufe Jones.

– Ki az a Mac Boat? – suttogta Mittenwool a fülembe.

– Nem ismerek semmiféle Mac Boatot – mondta apa a puskája mögül. – Én Martin Bird vagyok.

– Természetesen – vágta rá gyorsan Rufe Jones, és bólíntott. – Martin Bird, a fényképész. Mr. Ollerenshaw nagyon jól ismeri a munkáját! Látja, ezért vagyunk itt. Van egy üzleti ajánlata, amit szeretne megbeszélni magával. Hosszú utat tettünk meg, hogy beszélhessünk. Bemehetnénk egy kicsit? Egész éjjel lovagoltunk. Teljesen átfagytam. – Felhúzta a köpenye gallérját, hogy szemléltesse a helyzetet.

– Ha üzletről akar beszélni, jöjjön el a műtermembe napközben, ahogy minden civilizált ember – mondta apa.

– Miért beszél velem ilyen hangnemben? – kérdezte Rufe Jones, mintha zavarban lenne. – Az üzlet természete megkövetel némi diszkreciót, ennyi az egész. Nem akarunk rosszat sem magának, sem a fiának, Silasnak. Ő az ott az ablakban maga mögött, igaz?

Be kell vallanom, nagyot nyeltem. Visszahúztam a fejem az ablaktól, és Mittenwool, aki mögöttem állt, megbökött, hogy húzódik még lejjebb.

– Öt másodpercük van, hogy eltűnjenek a birtokomról – figyelmeztette apa, és a hangjából hallottam, hogy komolyan gondolja.

Ám Rufe Jones biztosan nem érezte a fenyegetést, mert elnevette magát.

– Na, na, nem kell idegeskedni! Én csak a hírnök vagyok! – válaszolta nyugodtan. – Mr. Ollerenshaw küldött minket, ezért vagyunk itt. Mint mondtam, nem akar rosszat magának. Sőt, segíteni szeretne. Azt üzeni, hogy jó pénzt fizet. Pontosabban úgy fogalmazott, hogy *egy kisebb vagyont*. Magának csak minimális kellemetlenséget kell vállalnia. Csak egy hét munka, és gazdag ember lesz. Még lovakat is hoztunk az úthoz. Egy szép nagyot magánk, és egy csinos kis pónit a fiának. Mr. Ollerenshaw afféle lógyűjtő, úgyhogy tekintse megtiszteltetésnek, hogy nemes paripáin lovagolhatnak.

– Nem érdekel. Három másodpercük van, hogy eltűnjenek – felelte apa. – Kettő...

– Jól van, jól van – mondta Rufe Jones, és a levegőben hadonászott a kezével. – Elmegyünk. Ne aggódjon! Gyerünk, fiúk!

Megrántotta a lova kantárját, és körbefordult, ahogy az ikrek is, maguk mögött húzva a két lovas nélküli lovat. Lassú léptekkel elindultak az éjszakába, eltávolodva a háztól. Rufe Jones azonban néhány lépés után megállt. A magasba emelte mindkét karját, hogy megmutassa, még mindig fegyvertelen. Aztán a válla felett apára nézett.

– De holnap visszajövünk – közölte –, sokkal több emberrel. Mr. Ollerenshaw nem az a fajta, aki könnyen feladja. Ma este békével jöttem, de nem ígérhetem, hogy holnap is így lesz. Mr. Ollerenshaw, nos, hozzá van szokva, hogy megkapja, amit akar.

– Hívom a seriffet – fenyegetőzött apa.

– Tényleg, Mr. *Boat*? – kérdezte Rufe Jones. Hangja most még fenyegetőbbnek hatott. A korábbi könnyedség teljesen eltűnt.

– A nevem Bird.

– Igen. Martin Bird, a boneville-i fotós, aki a semmi közepén él a fiával, Silas *Bird*del.

– Jobb lesz, ha elmegy – sziszegte apa.

– Rendben – felelte Rufe Jones, de nem sarkantyúzta meg a lovát.

Én lélegzet-visszafojtva néztem a jelenetet, Mittenwoollal az oldalamon. Eltelt néhány másodperc. Senki sem mozdult, senki sem szólt egy szót sem.

3.

– VAN ITT EGY KIS BÖKKENŐ – mondta Rufe Jones, miközben a karkja még mindig a levegőben volt. Hangja megint dallamossá vált. – Kellemetlen, hogy át kell vágnunk a mezőkön és a Vadonon, csak hogy holnap egy tucatnyi emberrel, állig felfegyverkezve jöjjünk vissza. Isten tudja, mi lesz azokkal a mindenfelé szegezett fegyverekkel. Tudja, hogy megy ez. Tragédia történhet. De ha velünk jön ma éjjel, Mr. Boat, elkerülhetjük ezt a csúnya dolgot.

Megfordította a kezét, hogy a tenyere felfelé nézzen.

– Ne húzzuk az időt! – folytatta. – Maga és a fia szépen felszállnak ezekre a remek lovakra, és velünk jönnek. És egy hét múlva mindketten újra itt lesznek. Ezt maga a nagyfőnök ígérte meg ünnepélyesen. Egyébként ő mondta, hogy az *ünnepélyes* szót használjam. Ugyan, ez egy jó üzleti ajánlat, Mac Boat! Mit szól hozzá?

Apa, akinek a puskája még mindig a férfitra szegeződött, ujjá pedig a ravaszra feszült, összeszorította az állkapcsát. Még soha nem láttam ilyenek az arcát. Soha nem láttam a testét így megfeszülni.

– Nem vagyok Mac Boat – mondta lassan. – Martin Bird vagyok.

– Igen, természetesen, Mr. *Bird!* Elnézést kérek – felelte Rufe Jones vigyorogva. – Bármilyen is a neve, mit szól? Kerüljük el a csúnyságokat!

Tegye le a puskáját, és jöjjön velünk! Csak egy hétről van szó. És gazdag emberként tér vissza.

Apa még egy hosszú másodpercig habozott. Én azonban úgy éreztem, mintha a végtelenségig tartana. És bizonyos értelemben így is volt, mert abban a pillanatban örökre megváltozott az életem. Apa leengedte a fegyverét.

– Mit csinál? – suttogtam Mittenwoolnak. Hirtelen jobban féltem, mint valaha. Mintha megállt volna a szívem. Mintha az egész világ leállt volna.

– Rendben, magukkal megyek – mondta apa halkán, villámcsapásként törve meg az éjszaka csendjét –, de csak ha a fiamat kihagyják belőle. Ő itt marad, biztonságban és épségben. Egy szót sem szól erről senkinek. És errefelé a madár se jár. Én pedig egy hét múlva visszajövök. Azt mondta, hogy Ollerenshaw ünnepélyesen megígérte. Egy nappal se maradok tovább!

– Hmm, nem is tudom – morogta Rufe Jones a fejét rázva. – Mr. Ollerenshaw azt mondta, hogy mindkettőjüket vigyük. Kifejezetten így utasított.

– Ahogy mondtam – felelte apa határozott hangon –, csak így vagyok hajlandó ellenkezés nélkül magukkal menni ma éjjel. Más különben csúnya vége lesz, akár itt és most, vagy bármikor, amikor felbukkannak. Jó lövész vagyok. Ne akarja, hogy bizonyítsam!

Rufe Jones levette a kalapját, és megdörzsölte a homlokát. Ránézett két társára, de azok nem szóltak semmit. Lehet, hogy vállat vontak. A sötétben nehéz volt bármit is kivenni kerek, sápadt arcukon kívül.

– Jó, jó, akkor legyen így – egyezett bele Rufe Jones. – Csak maga jön. De most azonnal. Dobja ide a fegyverét! Essünk túl rajta!

– Akkor kapja meg, amikor az erdőbe érünk, előtte nem.

– Rendben, de menjünk!

Apa bólintott.

– Hozom a holmimat – mondta.

– Ó, nem! Nincs kedvem a trükközéshez – vágta rá Rufe Jones. – Most azonnal indulunk! Felszáll erre a lóra itt és *most*, különben lőttek az alkunak.

– Apa, ne! – kiáltottam, és kirohantam az ajtón.

Apa felém fordult azzal az arckifejezéssel, amit – mint mondtam – sohasem láttam még. Mintha szellemet látott volna. Megijesztett az arca. Szeme rénsnyire szűkülte.

– Maradj bent, Silas! – parancsolta, és rám szegezte az ujját. Olyan kemény hangon beszélt, hogy megálltam az ajtóban. Soha életemben nem beszélt még így velem. – Nem lesz semmi bajom. De te nem mehetsz el itthonról. Semmilyen körülmények között. Egy hét múlva visszajövök. Addig kitart az élelmiszer. Nem lesz semmi bajod. Megértetted?

Nem mondtam semmit. Akkor sem tudtam volna megszólalni, ha próbálok.

– Megértetted, Silas? – kérdezte hangosabban.

– De apa – könyörögtem remegő hangon.

– Nincs apelláta! Itt biztonságban leszel. Egy hét múlva találkozunk. Egy nappal se később. Most pedig menj vissza a házba, gyorsan! Engedelmeskedtem.

Apa pedig odasétált az óriási fekete lóhoz, felkapaszkodott rá, és hátra se nézett, csak megfordította a hátast, és elszáguldott. Ő és a többi lovas pillanatokon belül eltűntek a végtelen éjszakában.

Így került apám egy hírhedt pénzhamisító banda szolgálatába, bár akkor ezt még nem tudtam.

4.

NEM TUDOM, MEDDIG ÁLLDOGÁLTAM AZ AJTÓ MELLETT, és bámultam a hegygerincet, amelyen át apa eltűnt. De az ég már kezdett kivilágosodni.

– Gyere, ülj le, Silas! – mondta Mittenwool kedvesen.

Megráztam a fejemet. Nem akartam levenni a tekintetemet arról a távoli helyről, ahol apa eltűnt, mert attól féltem, hogy ha szem elől tévesztem, nem találom meg újra. A házunk körüli mezők minden irányban laposak, kivéve a hegygerincet, amely lassan emelkedik kelet felé, majd a lejtőn elkezdődik a Vadon. Ez a Vadon ősi fák kusza szövvénye, amelyet sűrűn növő vasfák vesznek körül, és még a legkisebb szekér sem tud áthaladni rajta. Legalábbis ezt mondják.

– Gyere, ülj le, Silas! – ismételte Mittenwool. – Most már nem tehetünk semmit. Csak várunk kell. Egy hét múlva visszajön.

– De mi van, ha mégsem? – suttogtam, és könnyek gördültek le az arcomon.

– Visszajön, Silas. Apád tudja, mit csinál.

– Mit akarnak tőle? Ki az a Mr. Oscar Ren... akárki? Ki ez a Mac Boat nevű személy? Nem értem, mi történt.

– Biztos vagyok benne, hogy apád mindent megmagyaráz, ha visszajön. Csak meg kell várnod.

– Egy egész hét! – Mostanra a könnyek annyira elhomályosították a látásomat, hogy szem elől vesztettem a helyet, ahol apa eltűnt.

– Egy egész hét!

Mittenwoolhoz fordultam. Az asztal mellett ült, előrehajolva, könnyökét a térdére támasztva. Elkéseredettnek tűnt, bármennyire is igyekezett nem kimutatni.

– Minden rendben lesz, Silas – mondta magabiztosan. – Itt leszek veled. Ahogy Argos is. Nem leszel egyedül, és nem lesz semmi baj. És mielőtt észrevennéd, apád már haza is ér.

Lepillantottam Argosra, aki összegömbölyödött a törött kelesztő-edényben, ami az ágyaként szolgált. Argos egy félfülű, remegő lábú, harcias kopó volt.

Aztán visszanéztem Mittenwoolra, aki felhúzta a szemöldökét, mintha így próbált volna bátorságot önteni belém. Már említettem, hogy Mittenwool egy kísértet, de nem vagyok teljesen biztos benne, hogy ez a megfelelő szó rá. Szellem. Jelenés. Nem tudom pontosan, minek kellene neveznem. Apa szerint egy képzeletbeli barát vagy valami ilyesmi, de én tudom, hogy nem az. Mittenwool ugyanolyan valóságos, mint a szék, amin ül, a ház, amiben élünk, vagy a kutya. Attól, hogy rajtam kívül senki sem látja vagy hallja, még valóságos. Mindenesetre úgy írnám le, mint egy tizenhat év körüli, magas, vékony, csillogó szemű fiút, sötét, kócos hajjal és harsány nevetéssel. Amióta az eszemet tudom, mellettem van.

– Most mihez kezdjek? – kérdeztem lélegzet-visszafojtva.

– Először is ülj le! – paskolta meg az asztal melletti széket. – Készíts magadnak reggelit! Egy kis forró kávé jót fog tenni a gyomrodnak. Aztán, ha készen vagy, számba vesszük a helyzetet. Átnézzük a szekrényeket, megnézzük, milyen élelmiszerek vannak, és beosztjuk hét napra, hogy ne fogyj ki semmiből. Aztán elmegeyünk megfejni

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mút, hozzuk a tojást, és szénát adunk Öszvérnek, ahogy minden reggel tesszük. *Ehhez* fogsz kezdeni, Silas!

Leültem vele szemben az asztalhoz, miközben beszélt. Odahajolt hozzám.

– Minden rendben lesz. – Megnyugtatóan rám mosolygott. – Majd meglátod.

Bólintottam, mert annyira próbált vigasztalni, hogy nem akartam csalódást okozni neki, de a szívem mélyén nem hittem, hogy minden rendben lesz. És kiderült, hogy igazam is volt. Mert miután megfejttem Mút, gondoskodtam a csirkékről, megettettem Öszvért, készítettem magamnak egy kis tojást, hoztam vizet a kútból, kiürítettem az éléskamrát, hogy számba vegyem az élelmiszert, és félretegyek egy adagot a következő hét minden napjára, felsöpörtem a padlót, felaprítottam a tűzifát, palacsintát sütöttem, amit végül nem ettem meg, mert nem volt semmi étvágyam, és a sírástól émelygett a gyomrom, kinéztem az ablakon, és megláttam a fehér pofájú pónit a ház előtt.